ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 18ης Φεβρουαρίου 2016*

«Προδικαστική παραπομπή — Άρθρα 53, παράγραφος 2, και 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου — Οδικές μεταφορές — Χρόνος αναπαύσεως του οδηγού — Εθνική ρύθμιση κράτους μέλους η οποία στερεί από υπάλληλο ευρισκόμενο σε επαγγελματικό ταξίδι το δικαίωμα κατ' αποκοπήν αποζημιώσεως για διανυκτέρευση σε περίπτωση που η διανυκτέρευση εξασφαλίζεται με δαπάνη του εργοδότη — Ενδεχόμενο να περιλαμβάνεται διανυκτέρευση του οδηγού φορτηγού εντός του οχήματός του»

Στην υπόθεση C-325/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu (Πολωνία) με απόφαση της 6ης Μαΐου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Ιουλίου 2015, στο πλαίσιο της δίκης

Z. Ś.,

Z. M.,

M. P.

κατά

X,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Biltgen, πρόεδρο τμήματος, E. Levits και M. Berger (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Wahl

γραμματέας: A. Calot Escobar

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, σύμφωνα με τα άρθρα 53, παράγραφος 2, και 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

Διάταξη

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 8, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3821/85 και (ΕΚ) 2135/98 του Συμβουλίου, καθώς και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου (ΕΕ L 102, σ. 1).

2 Το αίτημα αυτό υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ των Ś., M. και P., οδηγών μηχανοκίνητων οχημάτων που εκτελούν διεθνείς μεταφορές, και της X, τέως εργοδότριάς τους, σχετικά με την άρνηση της τελευταίας να καταβάλει ορισμένες αποζημιώσεις για τις διανυκτερεύσεις των ως άνω οδηγών εντός του οχήματός τους.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 4 του κανονισμού 561/2006 προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, εφαρμόζονται οι ακόλουθοι ορισμοί:

[...]

γ) “οδηγός”: κάθε πρόσωπο που οδηγεί το όχημα, ακόμη και για βραχύ χρονικό διάστημα, ή που μεταφέρεται με το όχημα για να το οδηγήσει, ως μέρος των καθηκόντων του, αν παραστεί ανάγκη·

[...]

στ) “ανάπαυση”: κάθε περίοδος χωρίς διακοπή, κατά τη διάρκεια της οποίας ο οδηγός μπορεί να διαθέτει ελεύθερα το χρόνο του·

ζ) “περίοδος ημερήσιας ανάπαυσης”: καθημερινή περίοδος κατά τη διάρκεια της οποίας ο οδηγός μπορεί να διαθέτει ελεύθερα το χρόνο του και η οποία καλύπτει μια “κανονική περίοδο ημερήσιας ανάπαυσης” και μια “μειωμένη περίοδο ημερήσιας ανάπαυσης”:

— “κανονική περίοδος ημερήσιας ανάπαυσης”: κάθε περίοδος ανάπαυσης χωρίς διακοπή, διάρκειας τουλάχιστον 11 ωρών. Εναλλακτικά, η κανονική περίοδος ημερήσιας ανάπαυσης μπορεί να ληφθεί σε δύο περιόδους, η πρώτη εκ των οποίων πρέπει να διαρκεί τουλάχιστον 3 ώρες χωρίς διακοπή και η δεύτερη τουλάχιστον 9 ώρες χωρίς διακοπή,

— “μειωμένη περίοδος ημερήσιας ανάπαυσης”: κάθε περίοδος ανάπαυσης μικρότερη των 11 ωρών, αλλά διάρκειας τουλάχιστον 9 ωρών·

η) “περίοδος εβδομαδιαίας ανάπαυσης”: περίοδος ανάπαυσης, κατά τη διάρκεια της οποίας ο οδηγός μπορεί να διαθέτει ελεύθερα το χρόνο του· ο όρος καλύπτει την “κανονική περίοδο εβδομαδιαίας ανάπαυσης” και τη “μειωμένη περίοδο εβδομαδιαίας ανάπαυσης”:

— “κανονική περίοδος εβδομαδιαίας ανάπαυσης”: κάθε περίοδος ανάπαυσης, διάρκειας τουλάχιστον 45 ωρών,

— “μειωμένη περίοδος εβδομαδιαίας ανάπαυσης”: περίοδος ανάπαυσης χωρίς διακοπή διάρκειας μικρότερης των 45 ωρών, η οποία μπορεί, με την επιφύλαξη των όρων του άρθρου 8 παράγραφος 6 να συντομευθεί σε τουλάχιστον 24 συνεχόμενες ώρες·

θ) “εβδομάδα”: η χρονική περίοδος από τη Δευτέρα, ώρα 00:00 έως την Κυριακή, ώρα 24:00·

[…]».

4 Το άρθρο 8, παράγραφος 8, του κανονισμού 561/2006 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Κατ’ επιλογήν του οδηγού, οι περίοδοι ημερήσιας ανάπαυσης και οι περίοδοι μειωμένης εβδομαδιαίας ανάπαυσης μακριά από τη βάση, μπορούν να λαμβάνονται μέσα σε όχημα, εφόσον αυτό διαθέτει κατάλληλες εγκαταστάσεις ύπνου για κάθε οδηγό και είναι σταθμευμένο.»

Το πολωνικό δίκαιο

5 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, της κανονιστικής αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικής Πολιτικής, σχετικά με το ύψος και τον τρόπο προσδιορισμού των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε κρατικό οργανισμό ή σε οργανισμό της τοπικής αυτοδιοίκησης στο πλαίσιο επαγγελματικού ταξιδιού στην αλλοδαπή (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju –, *Dz. U.* 2002 αριθ. 236, θέση 1991), της 19ης Δεκεμβρίου 2002 (στο εξής: κανονιστική απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2002), καθώς και το άρθρο 16, παράγραφος 1, της κανονιστικής αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας και Κοινωνικής Πολιτικής σχετικά με το ύψος και τον τρόπο προσδιορισμού των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε κρατικό οργανισμό ή σε οργανισμό της τοπικής αυτοδιοίκησης στο πλαίσιο επαγγελματικού ταξιδιού στην αλλοδαπή (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, *Dz. U.* 2013, θέση 167), της 29ης Ιανουαρίου 2013 (στο εξής: κανονιστική απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2013), προβλέπουν ότι εργαζόμενος ευρισκόμενος σε επαγγελματικό ταξίδι στην αλλοδαπή δύναται να ζητήσει την επιστροφή των εξόδων διανυκτερεύσεως στα οποία υπεβλήθη για ποσόν ίσο προς το αναγραφόμενο στην απόδειξη, με ανώτατο όριο το ποσόν το οποίο προβλέπεται στο παράρτημα των κανονισμών οι οποίοι ισχύουν κατά την κρίσιμη περίοδο.

6 Βάσει της παραγράφου 2 των άρθρων αυτών, στην περίπτωση που δεν προσκομίστηκε απόδειξη από τον εργαζόμενο, αυτός δύναται να ζητήσει κατ’ αποκοπήν αποζημίωση ανερχόμενη στο 25% του ανωτάτου ποσού που αναφέρεται στην παράγραφο 1 των διατάξεων αυτών.

7 Σύμφωνα με την παράγραφο 4 αμφοτέρων των ως άνω άρθρων, οι παράγραφοί τους 1 και 2 δεν εφαρμόζονται σε περίπτωση διανυκτερεύσεως την οποία εξασφαλίζει ο εργοδότης ιδία δαπάνη.

8 Ο νόμος σχετικά με τον χρόνο εργασίας των οδηγών (ustawie o czasie pracy kierowców, *Dz. U.* 2012, θέση 1155), της 16ης Απριλίου 2004 (στο εξής: νόμος σχετικά με τον χρόνο εργασίας των οδηγών), προβλέπει ότι οι οδηγοί οι οποίοι απασχολούνται με σχέση εργασίας εμπίπτουν στις διατάξεις του νόμου σχετικά με τον χρόνο εργασίας, και επιπλέον στους προβλεπόμενους στον κανονισμό 561/2006 κανόνες περί των διαλειμμάτων και των περιόδων αναπαύσεως, οι οποίοι διέπουν τον χρόνο οδηγήσεως οχήματος.

9 Το άρθρο 14, παράγραφος 1, του νόμου σχετικά με τον χρόνο εργασίας των οδηγών προβλέπει ότι ο οδηγός έχει δικαίωμα τουλάχιστον σε ένδεκα ώρες ημερήσιας αναπαύσεως. Η ημερήσια ανάπαυση, με εξαίρεση τους οδηγούς που αναφέρονται στο κεφάλαιο 4a του ως άνω νόμου, ήτοι αυτούς που

πραγματοποιούν τακτικά δρομολόγια τα οποία δεν υπερβαίνουν τα 50 χιλιόμετρα, δύναται να λαμβάνεται εντός του οχήματος, εφόσον αυτό είναι σταθμευμένο και διαθέτει κατάλληλες εγκαταστάσεις ύπνου.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

10 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι οι ενάγοντες στην υπόθεση της κύριας δίκης ήταν, κατά την περίοδο 2011-2013, εργαζόμενοι της X, ήτοι οδηγοί φορτηγών άνω των 12 τόνων, στο πλαίσιο δραστηριότητας διεθνών μεταφορών. Ως αποζημίωση για τις διανυκτερεύσεις στην αλλοδαπή, στην καμπίνα του οχήματός τους, η οποία διέθετε κατάλληλες εγκαταστάσεις ύπνου, ζήτησαν από τη X την καταβολή ορισμένων κατ' αποκοπήν ποσών.

11 Δυνάμει των σχετικών συμβάσεων εργασίας, οι ως άνω ενάγοντες εδικαιούντο τον βασικό μισθό, κατ' αποκοπήν αποζημίωση για τη νυχτερινή εργασία και κατ' αποκοπήν αποζημίωση για την υπερωριακή εργασία.

12 Καθ' όλη τη διάρκεια των συμβάσεων αυτών, η εργοδότρια αρνήθηκε να καταβάλει στους ως άνω ενάγοντες κατ' αποκοπήν αποζημιώσεις για τις διανυκτερεύσεις τους εντός του οχήματός τους, για τον λόγο ότι τους είχε εξασφαλίσει δωρεάν διανυκτέρευση στην καμπίνα του οικείου οχήματος.

13 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το αντικείμενο της διαφοράς στην υπόθεση της κύριας δίκης αφορά αποκλειστικώς τα δικαιώματα των οδηγών αυτών έναντι της εργοδότριάς τους όσον αφορά την επιστροφή των εξόδων διανυκτερεύσεως υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει το εθνικό δίκαιο.

14 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu (περιφερειακό δικαστήριο, τμήμα εργατικών διαφορών και κοινωνικών ασφαλίσεων του Wrocław-Śródmieście, με έδρα το Wrocław), αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 8, παράγραφος 8, του κανονισμού 561/2006, το οποίο προβλέπει ότι, κατ' επιλογήν του οδηγού, οι περίοδοι ημερήσιας αναπαύσεως και οι περίοδοι μειωμένης εβδομαδιαίας αναπαύσεως μακριά από τη βάση, μπορούν να λαμβάνονται μέσα σε όχημα, εφόσον αυτό διαθέτει κατάλληλες εγκαταστάσεις ύπνου για κάθε οδηγό και είναι σταθμευμένο, την έννοια ότι, εφόσον ο εργοδότης (ήτοι ο μεταφορέας) θέτει δωρεάν στη διάθεση του εργαζομένου (ήτοι του οδηγού) εγκαταστάσεις ύπνου στην καμπίνα του οχήματος, αντιτίθεται στην εθνική ρύθμιση του άρθρου 9, παράγραφος 4, της κανονιστικής αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2002, όπως έχει τροποποιηθεί, η οποία ήταν εφαρμοστέα ως τις 28 Φεβρουαρίου 2013, και στη ρύθμιση του άρθρου 16, παράγραφος 4, της κανονιστικής αποφάσεως της 29ης Ιανουαρίου 2013, η οποία είναι εφαρμοστέα από 1ης Μαρτίου 2013, με αποτέλεσμα ο εργαζόμενος να έχει δικαίωμα επιστροφής των εξόδων διανυκτερεύσεως υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 9, παράγραφοι 1 έως 3, της κανονιστικής αποφάσεως της 19ης Δεκεμβρίου 2002 και του άρθρου 16, παράγραφοι 1 έως 3, της κανονιστικής αποφάσεως της 29ης Ιανουαρίου 2013, ή υπό ευνοϊκότερες προϋποθέσεις και για μεγαλύτερα ποσά οριζόμενα στη σύμβαση εργασίας, στη συλλογική σύμβαση εργασίας ή υπαγορευόμενα από άλλους κανόνες του εργατικού δικαίου;

2) Έχει το άρθρο 8 του κανονισμού 561/2006 την έννοια ότι, κατ' επιλογήν του οδηγού, ο χρόνος αναπαύσεως μακριά από τη βάση, ο οποίος ορίζεται στο άρθρο 4, στοιχεία στ' έως θ', του κανονισμού αυτού, μπορεί να λαμβάνεται εντός του οχήματος, υπό την προϋπόθεση ότι αυτό διαθέτει εγκαταστάσεις ύπνου κατάλληλες για κάθε οδηγό και ότι είναι σταθμευμένο;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

15 Κατά το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν δεν υπάρχει καμία εύλογη αμφιβολία ως προς την απάντηση που προσήκει στο υποβληθέν με αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ερώτημα, το Δικαστήριο, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί οποτεδήποτε να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

16 Ενδείκνυται η εφαρμογή της διατάξεως αυτής στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως όσον αφορά το πρώτο προδικαστικό ερώτημα.

17 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί, εάν το άρθρο 8, παράγραφος 8, του κανονισμού 561/2006 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία ορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ο οδηγός οχήματος δύναται να ζητήσει την επιστροφή των εξόδων διανυκτερεύσεως στα οποία υποβλήθηκε συνεπεία της επαγγελματικής του δραστηριότητας.

18 Συναφώς, αρκεί η υπόμνηση ότι το άρθρο 8, παράγραφος 8 του κανονισμού 561/2006 ορίζει ότι, κατ' επιλογήν του οδηγού, οι περίοδοι ημερήσιας αναπαύσεως και οι περίοδοι μειωμένης εβδομαδιαίας αναπαύσεως μακριά από τη βάση μπορούν να λαμβάνονται μέσα σε όχημα, εφόσον αυτό διαθέτει κατάλληλες εγκαταστάσεις ύπνου για κάθε οδηγό και είναι σταθμευμένο.

19 Επομένως, από το γράμμα της εν λόγω διατάξεως προκύπτει ότι αυτή αφορά μόνον την οργάνωση ορισμένων περιόδων αναπαύσεως ενός οδηγού στο πλαίσιο της επαγγελματικής του δραστηριότητας, και όχι την αποζημίωση για αυτόν τον χρόνο αναπαύσεως.

20 Συναφώς, πρέπει να τονισθεί ότι ο κανονισμός 561/2006, ο οποίος εναρμονίζει, μεταξύ άλλων, τους κανόνες που διέπουν το χρόνο οδηγήσεως, τα διαλείμματα και τις περιόδους αναπαύσεως των οδηγών που εκτελούν οδική μεταφορά εμπορευμάτων και επιβατών, καταλείποντας ωστόσο στον εθνικό νομοθέτη τη δυνατότητα να θεσπίσει διατάξεις ευνοϊκότερες για τους ως άνω οδηγούς, δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη σχετικά με τις αποζημιώσεις τις οποίες θα μπορούσαν να λάβουν οι οδηγοί αυτοί κατά την άσκηση της επαγγελματικής τους δραστηριότητας.

21 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι ο κανονισμός 561/2006, και ιδίως το άρθρο του 8, παράγραφος 8, δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση ορίζουσα τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ο οδηγός οχήματος μπορεί να ζητήσει την επιστροφή των εξόδων διανυκτερεύσεως στα οποία υποβλήθηκε συνεπεία της επαγγελματικής του δραστηριότητας.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

22 Κατά το άρθρο 53, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν το Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της υποθέσεως ή όταν μια αίτηση ή μια προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Δικαστήριο, αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί οποτεδήποτε να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

23 Ενδείκνυται η εφαρμογή της διατάξεως αυτής στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως όσον αφορά το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα.

24 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν το άρθρο 8 του κανονισμού 561/2006 έχει την έννοια ότι, κατ' επιλογήν του οδηγού, οι περίοδοι αναπαύσεως μακριά από τη βάση, οι οποίοι ορίζονται στο άρθρο 4, στοιχεία στ' έως θ', του κανονισμού αυτού, μπορούν να λαμβάνονται μέσα στο όχημα, εφόσον αυτό διαθέτει εγκαταστάσεις ύπνου κατάλληλες για κάθε οδηγό και είναι σταθμευμένο.

25 Πρέπει, σχετικώς, να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ανάγκη χρήσιμης για το εθνικό δικαστήριο ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης επιβάλλει τον εκ μέρους του προσδιορισμό του πραγματικού και κανονιστικού πλαισίου εντός του οποίου εντάσσονται τα ερωτήματα που υποβάλλει ή, τουλάχιστον, τη διευκρίνιση των περιπτώσεων προς τις οποίες συναρτώνται τα ερωτήματα αυτά (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη Striani κ.λπ., C-299/15, EU:C:2015:519, σκέψη 22 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

26 Πράγματι, το Δικαστήριο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας νομοθετήματος της Ένωσης, βάσει πραγματικών περιστατικών που του επισημαίνονται από το εθνικό δικαστήριο (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, σκέψη 18 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

27 Το Δικαστήριο έχει επίσης τονίσει ότι είναι σημαντικό ο εθνικός δικαστής να αναφέρει τους συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους ζητεί την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης και θεωρεί αναγκαία την υποβολή προδικαστικών ερωτημάτων στο Δικαστήριο (βλ. διάταξη Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, σκέψη 19 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

28 Πράγματι, δεδομένου ότι η απόφαση περί παραπομπής αποτελεί τη βάση της προδικαστικής διαδικασίας που διεξάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου, το αιτούν δικαστήριο οφείλει να διασαφηνίζει, με την ίδια την απόφαση περί παραπομπής, το πραγματικό και το κανονιστικό πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης και να επεξηγεί στοιχειωδώς τους λόγους για τους οποίους ζητεί την ερμηνεία των συγκεκριμένων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, καθώς και τη σχέση που εκτιμά ότι υφίσταται μεταξύ των διατάξεων αυτών και της εθνικής νομοθεσίας η οποία έχει εφαρμογή στη διαφορά που έχει υποβληθεί στην κρίση του (βλ. διάταξη Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

29 Οι απαιτήσεις αυτές σχετικά με το περιεχόμενο αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, οι οποίες πρέπει να παρέχουν στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να εξακριβώσει, πέραν του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, την αρμοδιότητά του για να απαντήσει στο υποβληθέν ερώτημα, αναφέρονται ρητώς στο άρθρο 94 του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο οφείλει να γνωρίζει και να τηρεί σχολαστικώς το αιτούν δικαστήριο στο πλαίσιο της συνεργασίας που καθιερώνει το άρθρο 267 ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, σκέψη 19, και διάταξη Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, σκέψη 21).

30 Πρέπει, επίσης, να υπογραμμιστεί συναφώς ότι τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στις αποφάσεις περί παραπομπής πρέπει να παρέχουν τη δυνατότητα όχι μόνον στο Δικαστήριο να δίνει χρήσιμες απαντήσεις, αλλά και στις κυβερνήσεις των κρατών μελών και στους λοιπούς μετέχοντες να υποβάλλουν παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Έργο του Δικαστηρίου είναι να μεριμνά για τη διασφάλιση της δυνατότητας αυτής, λαμβανομένου υπόψη ότι, δυνάμει της προαναφερθείσας διατάξεως, μόνον οι αποφάσεις περί παραπομπής κοινοποιούνται στα ενδιαφερόμενα μέρη (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, σκέψη 23).

31 Εν προκειμένω, η απόφαση περί παραπομπής δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις αυτές.

32 Καίτοι η αναφορά, στο πλαίσιο του δευτέρου ερωτήματος, στην «επιλογή του οδηγού» θα δικαιολογούσε την υπόθεση ότι το επίμαχο ερώτημα συναρτάται προς την παράγραφο 8 του ως άνω άρθρου, στο οποίο μνημονεύεται τέτοια «επιλογή», διαπιστώνεται ότι το αιτούν δικαστήριο ζητεί την ερμηνεία του άρθρου 8 του κανονισμού 561/2006 χωρίς να επισημαίνει επακριβώς την παράγραφο η οποία αποτελεί το αντικείμενο του ερωτήματός του.

33 Κατά τα λοιπά, το αιτούν δικαστήριο δεν εκθέτει με ποιόν τρόπο η ζητούμενη με το ερώτημα αυτό ερμηνεία διατάξεως σχετικά με τις περιόδους ημερήσιας αναπαύσεως και τις περιόδους μειωμένης εβδομαδιαίας αναπαύσεως μακριά από τη βάση, τις οποίες ένας οδηγός μπορεί να λαμβάνει μέσα στο όχημά του, είναι αναγκαία ώστε να μπορέσει το αιτούν δικαστήριο να επιλύσει τη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί.

34 Το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι δεν προκύπτει σαφώς από το άρθρο 8, παράγραφος 8, του κανονισμού 561/2006 ότι η διάταξη αυτή αφορά όλα τα είδη αναπαύσεως τα οποία ορίζονται στο άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού, δεδομένου ότι οι κανονικές περίοδοι αναπαύσεως δεν αναφέρονται σε αυτό ρητώς. Επιπροσθέτως, καθόσον δεν προέβαλε κανένα λόγο σχετικά με την αναγκαιότητα ή τη χρησιμότητα της απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημά του για την επίλυση της διαφοράς της οποίας έχει επιληφθεί, το αιτούν δικαστήριο δεν παρέχει καμία διευκρίνιση ως προς τους λόγους για τους οποίους οι απαντήσεις που το Δικαστήριο καλείται να δώσει επί του δευτέρου ερωτήματος το οποίο, εν προκειμένω, αφορά το άρθρο 8 του κανονισμού 561/2006, θα μπορούσαν, στο πλαίσιο της ως άνω διαδικασίας, να αποδειχθούν αναγκαίες για την επίλυση της διαφοράς.

35 Κατά συνέπεια, το αίτημα προδικαστικής αποφάσεως δεν ικανοποιεί τις απαιτήσεις που αναφέρονται στις σκέψεις 25 έως 30 της παρούσας διατάξεως, ήτοι δεν παρουσιάζει επαρκή σαφήνεια και ακρίβεια ώστε να παρέχεται στο Δικαστήριο η δυνατότητα να αποφανθεί, με τη βεβαιότητα ότι η απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα είναι αναγκαία για την επίλυση της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου και ότι οι κυβερνήσεις των κρατών μελών, καθώς και των λοιπών ενδιαφερομένων διαδίκων δύνανται να κάνουν αποτελεσματική χρήση της δυνατότητάς περί καταθέσεως παρατηρήσεων, σύμφωνα με το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

36 Δεδομένου ότι ελλείπει επαρκής έκθεση των λόγων υποβολής του ερωτήματος, το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να παράσχει χρήσιμη απάντηση στο ερώτημα αυτό.

37 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το δεύτερο ερώτημα είναι προδήλως απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

38 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σε αυτό απόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) διατάσσει:

1) Ο κανονισμός (ΕΚ) 561/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3821/85 και (ΕΚ) 2135/98 του Συμβουλίου, καθώς και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου, και ιδίως το άρθρο του 8, παράγραφος 8, δεν έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση ορίζουσα τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ο οδηγός οχήματος μπορεί να ζητήσει την επιστροφή των εξόδων διανυκτερεύσεως στα οποία υποβλήθηκε συνεπεία της επαγγελματικής του δραστηριότητας.

2) Το δεύτερο ερώτημα που υπέβαλε το Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu είναι προδήλως απαράδεκτο.

(υπογραφές)